

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1883/2022
20.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Јелене Ивановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Љупковић, адвокат из ..., против тужене ОШ "Ђура Јакшић" из Зајечара, чији је заступник Градски правобранилац из Зајечара, ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2018/2022 од 20.04.2022. године, на седници одржаној 20.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2018/2022 од 20.04.2022. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2018/2022 од 20.04.2022. године.

Образложење

Основни суд у Зајечару, пресудом П1 50/21 од 08.02.2022. године, одбио је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да тужени исплати тужиљи на име накнаде за исхрану у току рада за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године, износ од 253.215,69 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да тужени исплати тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године, износ од 123.455,24 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу другом изреке). Обавезао је тужиљу да исплати туженој на име трошкова парничног поступка износ од 51.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 2018/2022 од 20.04.2022. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Зајечару П1 50/21 од 08.02.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиле није изузетно дозвољена.

У овој парници из радног односа нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, имајући у виду да запосленима којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијената за обрачун и исплату плата у којима је садржан додаток на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба је поднета 15.01.2021. године. Тужила од тужене потражује укупан износ од 376.671,63 динара, на име главног тужбеног захтева, који износ представља и вредност предмета спора.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побиијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиле ради исплате на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као главних захтева, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиле није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чланова 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**